

Amikor az idő —

Mért magasak az üzemi
és hivatali telefonszámok?

valóban pénz

A telefon ma már nem egyszerűen kényelmi berendezés, hanem az egyik legfontosabb munkaeszköz. Rendszeres időt takarítunk meg vele és segítségével nagyon sok fáradságtól megváltjuk magunkat. Sürgős ügyekben már nem kell mindig Budapestre, Pécsre, Miskolcra utazni — elég egyszerűen tárcsázni, kéri egy számot, s hamarosan jön az összeköttetés. A telefon a leggyorsabb futár, s a mai mozgalmas időnkben szinte nélkülözhetetlen. A termelés megszervezésében különösen nagy hasznát vesszük, hiszen állandóan összeköttetés biztosít az üzemek és irányító testületek között, s lényegesen meggyorsítja az intézkedések útját.

Még azt sem lehet ráfogni, hogy drága mulatság, hiszen igénybevételevel tetemes utazási költségek és napidíjak kifizetésétől óvjuk meg magunkat, s gyakran kiküszöböljük az ezzel járó idővesztéseket.

És mégis magasak az üzemi és hivatali telefonszámok!

Látásolag ellentmondás

van a két dolog között, de ez egyáltalán nem a telefon — inkább az emberek mulik. Hírt vettük, hogy a vállalatok telefonkölségei az utóbbi időben abnormálisan megnövekedtek. Ennek több oka lehet. Mostanában, mikor még mindig érződik népgazdaságunkban az ellenforradalom pusztításának kihatása, érthetően több fáradsággal jár a termelőmunka jó megszervezése. Rengeteget kell kutatni például egyes iparágakban a nyersanyag után — személyesen, levélben és telefonon. A központi irányítás érdekében erősebb kontaktust kell teremteniök a vállalatoknak irányító testületeikkel — az iparigazgatóságokkal és a minisztériumokkal. Mindez érthetően előidézi a telefonkölségek növekedését, de korántsem ad kielégítő magyarázatot annak mértékére.

Kielégítő magyarázatért egyrészt az üzemi telefonálási gyakorlat megvizsgálására, másrészt a távbeszélő díjszabás tanulmányozására kell folyamodni.

Egy őszinte főkönyvelő

Így magyarázza a diagnózist: — A mai interurbán beszélgetés teljesen szükségtelen lett volna, ha Z, tegnapelőtt nem felejtette volna el, hogy feladja azt a levelet, amely a beszélgetés tartalmának közlését lett volna hivatott szolgálni.

S mi a felelősenység eredménye? Mondjuk az, hogy 60 fillér helyett 35 forintba kerül a közlés.

Ez azonban szerencsére a ritkább esetek közé tartozik. A telefonálgatás általános betegségei főként abból fakadnak, hogy a hivatalok és vállalatok alkalmazottai nem tudnak gazdaságosan telefonálni. Sokszor kimondják híváskor ezt a szót: »Azonnalra«, — nem számolva azzal, hogy az elszámlálással az ilyen beszélgetések díjtétele a normálisnak tízszerese. Haszonlót a helyzetet a »sürgős« és »igen sürgős« összeköttetések kérelmének, — annyi eltéréssel, hogy a díjtétel kétszerezését és háromszorosát számolják.

Tanúja voltam

egy interurbán beszélgetésnek, amely olyformán zajlott le, hogy a hívó megnevezte a budapesti telefonszámot és letette a kagylót. Egy idő múlva jelentkezett a kért állomás, s a telefonáló közölte, hogy F-fel óhajt beszélni. F után megindult a házja a vállalatnál, s jó ötperces keresés után sikerült őt a kagylóhoz cipelni. A tényleges beszélgetés csupán 3 percig tartott — mégis 8 percet számolt az utolsó a posta a beszélgetésért, tekintve, hogy az össze-

kötetést addig tartotta fenn. Hat percen túl minden percért háromszorosan számolta a díjat — jogosan —, mivel az erős forgalmi időszakban biztosította a vonalat.

A vállalati és hivatalos beszélgetések meghatározó többsége budapesti állomásokkal történik. »Azonnalra« kért 3 perces beszélgetésért 100 forintot fizetnek a vállalatok, s ha nem előzetes értesítéssel kéri a számot (azaz nem nevezik meg, hogy kinek kell a telefonhoz), szintén költségesnek teszik a beszélgetést. A posta előzetes értesítés alapján csak akkor létesít összeköttetést, mikor a hívott fél a telefontól van, s így a hosszas keresgélés ideje nem számít bele a beszélgetésbe. Ez gyakorlatilag egy-egy beszélgetésnél néha 50—60 forintot is kitesz.

Ugyan melyik vállalat engedheti meg magának manapság

az ilyen luxust?

Az évvégi nyereségrészesedés lehetőségéhez minden forintot meg kell ragadni: — mert a szertelen telefonálások miatt az üzem kasszája apad. Az Újszegedi Kender- és

Lenszövő Vállalat egyhavi telefonszámlája általában 6—8 ezer forint, a Kenderfonógyáré 8—9 ezer. Ennek a költségnek az egynegyedét kis figyelmességgel, gonddal könnyen az üzemi kasszában lehetne marasztalni. Nem lenne egyébre szükség, mint hogy tartózkodjanak a felesleges megelőzhető távolsági beszélgetésektől, s ha valóban szükséges a telefonálás, előre rögzítsék le a mondandót. Sok drága perc telik el azzal, hogy beszélgetés közben gondolkodni kell: mit is kell még közölni, megbeszélni? Volt precedens arra is, hogy az egyik szegedi vállalat 350 forintot fizetett egyetlen budapesti beszélgetésért. Rövid feljegyzéssel, jó hírással ezt az összeget akár 15—20 forintra lehetett volna redukálni.

Talán hasznos lenne jelenlegi viszonyaink között a vezető engedélyéhez kötni az interurbán beszélgetéseket — hiszen akkor ellenőrzési formát honosítanánk meg a telefonálási gyakorlatban és évente súlyos ezer forintosokat tudnánk megtakarítani a vállalatok.

(mn)

SEGÍTSÜNK EGYMÁSON

Hiányosságok a Béke-fürdőben — Kérés az Autóbuszvállalathoz — Szóda-víz csak „nagyságos asszonyoknak!” — Bonyodalmak egy kölcsönbajusz körül — Rendet a Kossuth Lajos sugárúti kerékpárúton

Szegednek régi barátja és évről évre visszatérő fürdőző vendége, kénytelen vagyok a nyilvánosság előtt szóvá tenni a Béke-fürdőben tapasztalt hiányosságokat.

Régen a szabadban úszókna is nagyobb »életterük« volt, a csónakház egész hosszában úszhattak, mert a lépcsőt a csónakház legvégén helyezték el. Az elmúlt években a csónakház közepére került és ezáltal rövidebb úszási lehetőség van. Ez még nem volna baj. A baj ott kezdődik, a csónakház vezetősége úgy rendelkezett, hogy az úszók kilépési helyétől lefelé kössék ki a motor- és egyéb csónakokat. Elszaporodtak a csónakok és most már a csónakház egész Tisza felőli oldalát igénybe veszik. Az úszók számára nincs hely.

A másik hiányosságra a tűzrendészeti hatóság figyelmét szeretném felhívni. A motorcsónakok tulajdonosai a kabinokban tárolják az üzemanyagot, a robbanékony benzint és az olajat. Egy meggondolatlanul elhajított gyufa, vagy cigarettavég, vagy éppen a jelenlegi nagy hőség, könnyen tüzet okozhat.

Bokor Pál mérnök
Debrecen

Az Autóbusz Közlekedési Vállalat naponta négy autóbuszt indít Sándorfalvára és onnan vissza. Ezek a járatok a nemzetközi úton Szatymazt érintve közlekednek. Szeretnénk, ha a négy járat közül legalább egy reggeli és egy esti járat az úgynevezett magas vasúti órháznál letérne a nemzetközi útról és az órháznál betorkoló bekötőúton bonyolítaná le Jánosszálláson és Szatymazon keresztül az utasforgalmat. Ez az útvo-nal nagy terület lakosságát kapcsolná be az autóbusz-közlekedésbe. A szóban forgó úton régebben külön autóbuszjárat is közlekedett. Ezt nem kívánjuk mert a sándorfalvi járatlalt könnyen meg lehetne oldani kérésünket. A következő helyekre lehetne feltételes megállót létesíteni: az útkapará háznál, a Gulylás-, a Kőszó-, a Barcsai-fanyánál és természetesen Szatymazon. Nagyon szeretnénk, ha az Autóbusz Közlekedési Vállalat meghallgatná és teljesítené kérésünket.

Szanka Andrásné

Vasárnap az Április 4 útja és a Szivárvány utca sarkán Tóth Gyula szikvízkereskedőnél szódavízet szerettem volna vásárolni. Tóth nem adott szódavíz: megindokolta: nincs. Láttam, hogy még több láda szódavíz van. Ahogy elhagytam az üzletet, egy hölgynek, akit »nagyságos asszonynak« szólított, három üveggel is adott.

Ez nem egyedülálló jelenség. A vevőkkel — akik nem tartoznak baráti körbe — minősíthetetlenül goromba hangon beszél. Testvéremnek 10 forintját durva szavak kíséretében visszadobta és kijelentette, hogy csak aprópenzt fogad el.

Úgy gondolom, ehhez nem kell sok kommentár, az ilyen kereskedő mélyen megérti a dolgozók önzetét és rontja a kereskedelem jó hírét.

Hárs László

A szegedi iparitanulólétező traktoros- és gépésztanulók KISZ művészeti csoportja előadta a Ludas Matyi című színdarabot. Nagy lelkesedéssel készültek a tanulók a szereplésre és hogy sikeresebb legyen az előadás, megfelelő öltözkézt a szegedi jelmezkölcsönzőtől kölcsönözték. A kölcsönvett tárgyak közül a szereplők egy bajusszal nem tudtak elszá-molni. Időben értesítették erről a jelmezkölcsönzőt. Az eltűnt bajusz értékét a bejelentéssel egyidőben nem tudták kifizetni, mert a kölcsönző vállalat elmondta, hogy az nem olyan egyszerű.

Az elvesztett tárgy kifizetéséhez háromnapos várakozási idő szükséges, majd ügyvédi felszólítást kapunk, a bajusz értékének megállapítása is időt igényel. Miután mindez megtörténik, csak azután vehetik fel a bajusz értékét, s ehhez megfelelő késedelmi díjat számolnak. Ez körülbelül naponta 2 forint. Ilyen előzmények után a jelmezkölcsönző nem tudni mi okból, két hét múlva szólított fel bennünket. És ekkorra a bajusz kölcsönzési díja 52 forint lett. Ebből 30 forint a bajusz ára, 22 forint pedig a késedelmi díj. Ezek után nem nehéz kiszámítani, hogyha a kölcsönző egy év múlva szólít fel bennünket, akkor az öt centiméteres kis bajusz több mint ezer forintba került volna. A jelmezkölcsönző óvja a nép vagyonát, de szükségtelen jelentéktelen esetek

Ellenforradalmi napok

az Újszegedi Kender- Lenszövőben

— II. —

A követelések

lását Királyházi és a körje csoportosult jónéhány szövdői művezető első feladatának tekintette, — persze mindent a »dolgozók nevében«. A követelésekben sok »kívánság« volt, de mindegyiken átvonult a vad nacionalizmus, sovinizmus.

Királyháziék nagy igyekezettel munkálkodtak az október 26-i tüntetés megszervezésében. Még Pongrácz István sem helyeselte a kivonulást, s hiába próbálta magyarázni Szögi Antal párttitkár, hogy ne tüntessenek, ne vonuljanak a Széchenyi térre, Királyházi ezt keréken elutasította. Ragaszkodott az üzem leállításához és ahhoz, hogy az újszegedi gyár dolgozói vonuljanak fel az október 26-án délelőtt 10 órakor a Széchenyi téren tervezett nagy tüntetésre.

Az üzemben teljes volt az anarchia, csak szorványosan dolgoztak. Az emberek megzavarodtak a városban és az üzemben történt eseményektől. »Divatba jött« az unos-untalan felvonulás, a rekedtség való kiabálás. Szép, hangzatos jel-szavak ropkódtak, és mind a »nép nevében«. Ebben a hely-

írásba foglaltak a gyáriakat rábírt a kivonulásra. Királyházi szónokolt. Ki is tudta akkor, az egyszerű munkások közül, hogy csalfák a szavak, rútul visszaélnék velük?!

Septében Kossuth-címert kényszerítették, s Királyháziék vezetésével a hídon át a Belvárosba hőmpölyögtek. Katonai közigazgatás volt a városban és a rendszerhez hű fegyveres erők, a néphadsereg egységei szilárdan álltak.

A nap

izgalmakban bővelkedett, s olyan volt a város, mint a felbolydított méhkas. Másnap, amikor megvirradt, hat óra tájban a gyár dolgozóinak többsége az üzem előtt gyülekezett. Királyházi ismét szónokolt és ügyesen tudta az emberek hangulatát befolyásolni, téves útra vezetni. Kijelentette, hogy amíg a városban katonai közigazgatás lesz, az üzem nem dolgozik. Kihirdette azt is, hogy délután újlag munkástanács választás lesz, üzemrészenként.

A dolgozó emberek közül számosan megjelentek a délutáni »munkástanács« választáson. Jelentős részüket a kíváncsiság is fűtötte, de hogy sejtették, hogy hova vezetnek el az események. Királyházi és cimborái közreműködésével a »demokrácia« üdvére az került be a munkástanácsba, akit ők javasoltak, illetve akartak. Sok esetben burkolt fenyegetéssel szereztek érvényt kívánságaiknak. Ennek ellenére a munkástanácsba természetesen tisztességes, becsületes, jószándékú, s elbódított emberek is bekerültek. Sajnos már a kezdet kezdetén sem érvényesülhetett józan, megfontolt szavuk, s mindinkább a háttérbe kerültek. A munkástanács elnökségének tagja lett természetesen Királyházi Sándor; Patai József művezető, a két »vezér«, aztán ifj. Tóth Sándor, beruházási előadó is. Rajtuk kívül a munkástanács elnökségébe került Pozsgai Gyula, az Erőtelep főmérnöke és Marosi János főkönyvelő, mindketten becsületes emberek, akiket a műszaki és gazdasági irányítás miatt, helyesebben annak felelősségvállalásáért vettek soralkba; a »vezérek«.

Királyházi — aki természetesen magának követelte a »munkástanács« elnöki tisztét — heves és hangzatos beszédben számolt be azokról a tárgyalásokról, amelyeket az úgynevezett városi forradalmi nemzeti bizottságban folytattak; ahol tudvalevően Kovács József és a volt tőkés család ivadéka: Strasszer Gyula és cimborái vették a prímet. Királyházi lépten nyomon hangoztatta, hogy az

üzemben csak akkor kezdődhet meg a munka, ha benn, a városban a »nemzeti bizottság« est jónak látja.

Egyébként Királyházi, Patai és hasonszórú társai tudták, hogy az újszegedi üzem — mint a város egyik legnagyobb gyára — komoly kihatással lehet a többi kisebb üzemekre. Ezt tudta a városi »nemzeti bizottság« is, és Királyháziéknek helyet adott soraiában. A kisebb vállalatok küldöttségei gyakorta felkeresték az újszegedi gyár »munkástanácsát« — elsősorban természetesen Királyházi és Patait — tanácsot kérve tőlük. Rendszerint Királyházi és csoportja adott választ a kérdésekre. Természetesen a munka ellen voltak, s tovább terjesztették a féktelen sovinizta, nacionalista, szovjetellenes uszítást. Így a »munkástanács« — bár ennek tisztességes, becsületes tagjai egyáltalán nem akarták — a szegedi ellenforradalom egyik góciává vált.

Ügyesen

szötte Királyházi és Patai a beszéd fonálát, hiszen azzal is tisztában voltak, hogy a dolgozók tudják és értékelik a felszabadulás óta eltelt évek eredményeit. Nyíltan azért nem mondták ki szándékaikat, azonban ténykedéseik az ellenforradalomnak segítettek. Vakon végrehajtották mindazt, amit a városi »nemzeti bizottság« javasolt. Ezzel végeredményben a termelés irányítását is alárendelték annak a »nemzeti bizottságnak«, amelynek tagjai között a néphatalom ellenzői játszottak a karmester szerepét. Királyháziék pedig megtalálták az üzemben azokat az embereket, akiket eszközül fel tudtak használni. Ilyen volt Tápai Szilveszter, erőtelepi Kovács is, akit munkatársai »nagyszájúnak« ismertek. Velt sérelmei miatt valamiféle elrugaskodott bosszú is fűtötte.

(Folytatjuk).

FILM KESZÜL AZ ILIASZBOL

Ismertessé vált, hogy színes kinemaszkóp-film készül Homerosz Ilíaszából. A film görög és szovjet filmek közös produkciója lesz. A külső felvételeket Görögországban készülték el.

— HÁROM SZIVATTYUS kúti fűrnak a III. kerületi tanács határában. Egyet az úgynevezett növények gyűjteményében — a Matyon — másikat ezen túl, körülbelül 5—600 méterrel, a harmadikat a szentmihályteleki legeltetőnél.

— Ittas állapotban a rókusai állomáson felforgott Rácz István, Tápi, Petőfi S. u. 31. sz. alatti lakos, közben egyre azt hajto-gatta az igazoltató rendőrnök, hogy nem is látott bort. Ráczot botrányos ittasággal 100 forint pénzbírsággal figyelmeztették arra, hogy a jó borból is megárt a sok.

A szegedi mozik Szegedé legyenek

A filmszínházak a tanácsotörvény értelmében a megyei tanácsok irányítása alá kerültek. A megyei tanácsok művelődésiügyi osztályai irányítják a megyei filmszínházainak műsorpolitikáját és a költségvetéseikben szerepel a mozik karbantartása. Amióta Szeged kiemelt, megyei jogú város lett, azóta folyik a vita: ki legyen a három szegedi filmszínház, a Csongrád megyei, vagy a Szeged városi tanácsa.

Országosan egyedülálló ez a vita, hiszen valameny-ni kiemelt város egyben megyeszékhely is, és így elmosódnak a hatásköri surlódások. Borsod megye tanácsának érdeke a miskolci mozik karbantartása, hiszen a megyeszékhelyről van szó. Csongrád megye tanácsának viszont ez nem érdeke (mint, ahogy látjuk is: patkányrágta padló, festetlen falak)

a szegedi filmszínházak csinosítása.

A Szeged megyei jogú városi tanács végrehajtó bizottsága már kérte a Művelődésiügyi Minisztérium Filmfőigazgatóságának segítségét a vita eldöntéséhez. A következő választ kapták: a három szegedi filmszínház átadásával a Csongrád megyei Moziüzemi Vállalat deficitessé válna és nem tudná a mozi-hálózat fejlesztését — amelyre eddig a vállalat össznyereségét használták fel — megoldani.

Csongrád megyében lényegében befejezték a mozi-hálózat fejlesztését. A megye területén — tudomásunk szerint — 10—15 ezer lakosra jut egy keskenyfilmes, vagy vándormozi. Városokban és nagyobb községekben pedig normál filmszínház.

Szegeden 33 ezer lakosra jut egy filmszínház, tehát városunk jóval a megyei átlag alatt van. A megyei tanács minden na-

gyobb helyen létesített a megye területén filmszínház, csak Szegeden nem. Pedig erre is nagy szükség lenne. Még egy érdekes szám: a Csongrád megyei Moziüzemi Vállalat évi átlag 2 millió forint tiszta nyereséget a három szegedi mozi eredményezte.

A moziüzemi vállalat arra hivatkozik, hogy a filmszínházak nyereségét csupán kulturális célokra kell és lehet fordítani. A szegedi tanács is nagyszorú kulturális beruházásokra használhatná fel a nyereséget, és sok, régóta vajdú kérdés tudna megoldani. Hogy csak néhányat említsünk: a szabadtéri játékok felújítása, új filmszínház építése, a régi felújítása.

Elérkezett az idő, hogy végre Szeged város tanácsa legyen a város területén működő filmszínházak gazdája. A városi tanács régi, jogos kérését végre hallgassák meg és teljesítsék az illetékesek.